

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/159/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2312221178
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2312221178.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Jána Mihala v právnej veci žalobkyne: BL Telecom debt, s. r. o., Bratislava, Šoltésovej 14, zast. splnomocnenkyňou: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., Bratislava, Šoltésovej 14, proti žalovanému: I. U., nar. X. Y. XXXX, naposledy bytom U., B. U. XX/X, t. č. na neznámom mieste, zast. opatrovníčkou: V. G., Okresný súd Galanta, o 248,95 eur s príslušenstvom, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združene na ochranu spotrebiteľov OBRANA, Košice, Park Angelinum 2, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 11. apríla 2013 č. k. 23C/10/2013 - 46 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Súdu prvého stupňa **n a r i a d' u j e** vykonanie opravy chýb v písaní, nachádzajúcich sa v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku a to vo výroku v časti určujúcej neprijateľnosť a neplatnosť zmluvnej podmienky a v odôvodnení v časti obsahujúcej právne zdôvodnenie zvoleného spôsobu rozhodnutia.

Žalovanému ani vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. zamietol žalobu (ktorou žalobkyňa od žalovaného požadovala zaplatenie zmluvnej pokuty 248,95 eur s 9%-ným úrokom z omeškania od 28. septembra 2009 do zaplatenia a tiež náhradu trov konania), II. určil za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti zmluvnú podmienku (z bodu 3 Dodatku k Zmluve účastníkov o pripojení, uzavretej právnou predchodkyňou žalobkyne v osobe spoločnosti T-Mobile Slovensko a.s., Bratislava, Vajnorská 100/A a žalovaným 17. apríla 2009), zakotvujúcu, že „v prípade porušenia akejkolvek povinnosti uvedenej v bode 1, písm. c/, v bode 2 Dodatku alebo v článku 3 bod 3.6 Všeobecných podmienok alebo v článku 5 bod 5.2 písm. a/až c/ Všeobecných podmienok v dôsledku ktorej dôjde k následného vypojenia“ (? , podľa vyhláseného rozsudku „následnému vypojeniu“ - pozn. odvolacieho súdu, v tejto súv. por. čl. 45 p.v. a 46 spisu) „SIM-karty zo strany Podniku“ (právnej predchodkyne žalobkyne) „je Účastník“ (žalovaný) „povinný uhradiť Podniku zmluvnú pokutu uvedenú v tabuľke č. 1 tohto Dodatku“ a III. žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil, pokiaľ šlo o vec samu, právne ust. § 52, § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. k/ a § 544 ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) i s odkazmi na § 3 ods. 1 a § 545 takého zákona a § 5, § 120 ods. 4 a § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); ako aj ust. čl. VI Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“), v tomto prípade i s výkladom čl. IV ods. 1 Smernice a napokon i odvolaním sa na niektoré z rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky (rozsudky z 20. apríla 2004 sp. zn. 32 Odo 1047/2003 a z 28. mája 2007 sp. zn. 32 Odo 202/2006). Vecne mal za to,

že aj v prejednávanej veci šlo pri dojednaní právnej predchodkyne žalobkyne a žalovaného o zmluvnej pokute (ako paušalizovanej náhrade škody) o súčasť štandardnej a vopred pripravenej, spotrebiteľom ale (čo do obsahu) neovplyvniteľnej zmluvy, pričom podstatou dojednania tu bola nezmenená výška zmluvnej pokuty bez ohľadu na to, aký čas ostáva (žalovanému ako klientovi tzv. mobilného telefónneho operátora) do konca doby viazanosti. Dojednanie takejto pokuty v zmluve, ktorá mala charakter spotrebiteľskej zmluvy, bolo treba považovať za neprímeranú sankciu a príslušné dojednanie preto aj za neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku, keď sa pri určení zmluvnej pokuty nerozlišovalo, či k porušeniu zmluvne prevzatých povinností spotrebiteľa dôjde na začiatku existencie zmluvného vzťahu alebo (napr.) 1 mesiac pred uplynutím doby viazanosti. Konštatovanie absolútnej neplatnosti zmluvnej podmienky vylučuje, aby obsah takejto podmienky po príslušnom konštatovaní šlo meniť, len čiastočné „zneplatnenie“ zmluvnej pokuty by prinášalo riziko v podobe neodradenia žalobkyne od postupov na ujmu spotrebiteľa a navyše by bolo tiež problematické nastaviť takú výšku zmluvnej pokuty, aby mala význam pre dodávateľa a zároveň nepoškodzovala spotrebiteľa. Neprijateľnosť podmienky tu bola aj pre len neurčitý okruh porušení sankcionovateľných zmluvnou pokutou (pri označení možných porušení len indikatívne, čiže príkladmo), žalobkyňa nepreukázala ani všetky skutočnosti nevyhnutné pre ňou požadované rozhodnutie (keďže tu chýbali dôkazy na nedodržanie zmluvnej povinnosti žalovaným, na poskytnutie žalovanému dotácie na mobilný telefón v sume 78 eur, resp. na vznik škody právnej predchodkyne žalobkyne v rovnakej výške a do tretice i na postúpenie žalobkyne tiež práva vymáhať náhradu škody) a domáhanie sa zmluvnej pokuty zo strany žalobkyne (nadobudnutej pohľadávky postúpením) bolo treba napokon hodnotiť i ako výkon práva rozporný s dobrými mravmi, nakoľko tu účelom požadovanej právnej ochrany nebolo dosiahnutie primárnych funkcií zmluvnej pokuty (čím tu bolo treba rozumieť nápravu nežiadúceho stavu subvencovania žalovaného jeho pôvodnou zmluvnou partnerkou bez toho, aby sa tejto dostalo primeranej protihodnoty), ale len obohatenie sa žalobkyne (ktorá účastníčkou zmluvného vzťahu so žalovaným nebola). Rozhodnutie o trovách konania potom odôvodnené bolo právne len paušálnym odkazom na ust. § 142 ods. 2 (?) O. s. p. a vecne plným úspechom žalovaného, ktorému ale v konaní trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podala včas a to v celom rozsahu odvolanie len žalobkyňa s primárnym návrhom na zmenu rozsudku vyhovením žalobe (a uložením žalovanému povinnosti na náhradu len trov odvolacieho konania, v tomto prípade inak bez návrhu, ako by pre prípad osvojenia si takéhoto odvolacieho návrhu malo byť naložené s čiastkovým výrokom rozsudku o neprijateľnosti a neplatnosti zmluvnej podmienky o zmluvnej pokute). Namietala jednak arbitrárnosťou (nepreskúmateľnosťou) rozsudku, ktorým sa podľa nej súd prvého stupňa predovšetkým nevysporiadal so skutočnosťou zabezpečenia tu zmluvnou pokutou zvýhodnenej ceny poskytnutého mobilného zariadenia aj (bližšie neozrejmenej) benefitu získaného žalovaným v súvislosti s prijatím záväzku na užívanie služieb právnej predchodkyne žalobkyne počas doby viazanosti. Prijatie argumentov súdu prvého stupňa by malo za následok neobhájiteľnosť dojednania akejkoľvek zmluvnej pokuty, pričom toto (rozumej záver o nemožnosti dohody o zmluvnej pokute), ale i závery o nemožnosti ovplyvnenia obsahu zmluvy (a najmä výšky zmluvnej pokuty) spotrebiteľom odporuje záverom známym z rozhodovacej praxe viacerých tuzemských krajských súdov v obdobných veciach, argumentovala ďalej odvolateľka poukazujúc i na rozsudky Krajského súdu v Prešove v jeho veciach sp. zn. 12Co/39/2011 a 9Co/31/2012, resp. uznesenia Krajského súdu v Žiline vo veciach prejednaných takýmto súdom pod sp. zn. 8Co/148/2011 a 8Co/385/2011 a záverom spochybňujúc tiež záver súdu prvého stupňa o nedostatku jej vecnej (tzv. aktívnej) legitímácie (ktorej dôkazom je predložená zmluva o postúpení pohľadávok zo 6. decembra 2011 s prílohami).

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

V priebehu odvolacieho konania a to podaním zo 16. apríla 2014, došlým súdu prvého stupňa 23. deň rovnakého mesiaca i roka a odvolaciemu súdu doručeným za spisom 29. apríla 2014 do konania na strane žalovaného vstúpilo spotrebiteľské združenie označené v úvodnej časti tohto rozsudku (odvolacieho súdu), ani ono však odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p. v medziach odvolania žalobkyne celú vec (pretože tu rozhodnutie o zamietnutí žaloby a ďalšie rozhodnutie o neprijateľnosti

a neplatnosti zmluvnej podmienky, druhé z nich vydané súdom bez návrhu, mali charakter rozhodnutí na sebe vzájomne závislých; rozhodnutie o trovách konania bolo potom naopak závislým na výsledku konania ako celku) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a contrario bez pojednávania (pretože tu síce šlo /aj/ o vec samu, na druhej strane ale nebola tu potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal aj rozhodol túto vec na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba (až na niektoré nesprávnosti v jeho písomnom vyhotovení, odstrániteľné opravou) považovať za správny.

Predovšetkým totiž odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napádaného rozsudku). U dôvodov predostretých okresným súdom dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo (samozrejme bez ambície presvedčiť kohokoľvek, najmä nie niekoho s celkom jednoznačným záujmom na inom výsledku konania) by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musel učiniť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa i s tzv. odvolacími námietkami a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvého stupňa dopĺňa (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné :

Vo vzťahu k procesnej stránke veci sa najmä javí potrebné zopakovať to, čo súd prvého stupňa už naznačil a čo už tunajší súd v minulosti uzavrel v inej veci, vedenej ním pod sp. zn. 10Co/362/2010 (inak vo veci Okresného súdu Dunajská Streda jeho sp. zn. 8C/40/2010), teda že z úpravy ustanoveniami § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. už k času rozhodovania napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa a i k času rozhodovania odvolacieho súdu týmto jeho (práve odôvodňovaným) rozsudkom vyplýva, že už skôr existujúca možnosť súdu v rozsudku, týkajúcom sa sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (§ 153 ods. 3 účinný už od 15. októbra 2008) bola nahradená povinnosťou vydať takéto rozhodnutie vtedy, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky a súčasne nepriznal plnenie dodávateľovi (ktorý status v uvažovaných súvislostiach prislúcha aj osobe nadobúdajúcej pohľadávku dodávateľa, napr. tak ako v tejto veci postúpením) z dôvodu takejto podmienky alebo mu na základe takejto podmienky súd uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie (§ 153 ods. 4 účinný od 1. marca 2010; tu por. i čl. II bod 1 a čl. IV zákona č. 575/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej len „zákon č. 575“).

Takáto úprava je procesným ekvivalentom obdobnej úpravy nachádzajúcej sa od 1. marca 2010 v ustanovení § 53a O. z. (teda v tzv. hmotnom práve, v tejto súv. por. čl. I bod 3 a čl. IV zákona č. 575), pričom jej špecifikom je, že na jej základe súd i v tzv. sporovom konaní (zásadne ovládanom dispozičným princípom), nech aj len v takom, kde má základná požiadavka žalobcu pôvod v spotrebiteľskej zmluve, môže dotvoriť jeho predmet (konania) tým, že aj bez výslovného návrhu niektorého účastníka konania (vyjadreného buď v žalobe alebo vzájomnej žalobe) určí neplatnosť zmluvnej podmienky s poukazom na jej neprijateľnosť. Nie je pritom rozhodné, či žalobu v takejto veci podal dodávateľ, spotrebiteľ alebo príslušné (spotrebiteľské) združenie, ale len to, že výsledky vykonaného dokazovania smerujú k rozhodnutiu v neprospech dodávateľa alebo naopak v prospech spotrebiteľa preto, že niektorá podmienka alebo aj viaceré takéto podmienky v spotrebiteľskej zmluve sú neprijateľné. Takéto určenie (neprijateľnosti a neplatnosti) je tu potom zjavne pre spotrebiteľa za účelom jeho zvýšenej ochrany zaručovanej i na nadnárodnej úrovni (ustanovením povinnosti reagovať na porušenie noriem spotrebiteľského práva aj bez výslovného návrhu spotrebiteľa, na čo taktiež poukázal aj súd prvého stupňa a to za situácie, keď trend rozširovania právneho inštrumentária slúžiaceho na ochranu spotrebiteľa ide len veľmi ťažko nepostrehnúť), pričom motiváciou je tu nepochybne snaha eliminovať riziko výskytu neprijateľných podmienok (v tejto súv. por. najmä tzv. hmotnoprávnu povinnosť dodávateľa sa zdržať používania podmienky určenej za neprijateľnú i vo vzťahoch s ostatnými spotrebiteľmi podľa § 53a ods. 1 O. z.). Na druhej strane ale diskutovaná úprava je i prostriedkom ochrany dodávateľa dotknutého takýmto určením, keďže tento má nielen možnosť brojiť aj proti samostatnému výroku o

určení neprijateľnosti a neplatnosti podmienky (ktorý by tu nebyť úpravy z ust. § 153 ods. 4 O. s. p. byť nemusel), ale i ďalšiu možnosť domáhať sa preskúmania správnosti záverov súdov nižších stupňov za pomoci mimoriadneho opravného prostriedku (v tejto súv. por. i ust. § 238 ods. 3 O. s. p. v znení čl. II bodu 2 a čl. IV zákona č. 575 a ním prinesenú prípustnosť dovolania aj proti rozsudkom v konaniach skončených takým spôsobom, ako i v prejednávanej veci).

Ak potom i v tejto konkrétnej (tu odôvodňovanej) veci musia platiť závery z vyššie zmienenej skôr prejednanej a tiež rozhodnutej inej veci, zopakovať je namieste (v tomto prípade už to, čo plynie z tzv. hmotného práva), že vo vzťahu k určeniu dojednaní o zmluvnej pokute za neprijateľnú zmluvnú podmienku neplatí to, čo u úrokov z omeškania, čiže nie je tu obdoba žiadnej obraznej „záchranej brzdy či siete“ v podobe nástupu zákonných úrokov z omeškania (pre prípad výpadku tých dojednaných zmluvne, avšak pri uplatnení noriem spotrebiteľského práva neprijateľne). Logickým dôsledkom toho (i pre odlišnosť v charaktere ochrany normami spotrebiteľského práva - oproti úprave z noriem občianskeho práva vo všeobecnosti) musí byť, že dojednanie o zmluvnej pokute môže z pohľadu prijateľnosti (a platnosti) podmienky buď obstáť alebo naopak padnúť len ako celok (i s rizikami z toho plynúcimi, opäť na rozdiel od bežnej - tu rozumej nespotebiteľskej - úpravy zmluvných pokút v ust. § 544 - 545 O. z. a práva súdu ich výšku znížiť podľa § 545a O. z.). V tejto časti inak bolo treba súhlasiť so súdom prvého stupňa v tom, že konštatovanie neprijateľnosti (a absolútnej neplatnosti) zmluvnej podmienky znemožňuje využitie tzv. moderačného oprávnenia (keďže tu najskôr musí byť platné dojednanie, aby ho šlo takýmto spôsobom korigovať), hoc aj odvolací súd nezdial ďalší súdežne vyslovený názor, podľa ktorého by dôvodom pre záver o neprijateľnosti dojednaní mali byť aj ťažkosti spojené so skonštruovaním vyváženého a obojstranne prijateľného modelu dojednaní o zmluvnej pokute (nakoľko to, že niečo ide urobiť len s ťažkosťami, neznamená, že to nejde urobiť vôbec, ale to aj v doterajšej rozhodovacej praxi tunajšieho súdu v obdobných veciach vrátane tej prejednávanej tentoraz znamenalo to, že dosiaľ sa správnu a súdmi akceptovateľnú cestu k vyriešeniu nastoleného problému nájsť nepodarilo a pokusy presvedčať o tom, žeby tu schodnou cestou malo byť dojednanie o pevnej zmluvnej pokute, boli aj podľa tunajšieho súdu odsúdené na neúspech).

Ak potom síce slovenský právny poriadok neustanovuje (na rozdiel od výšky úrokov z omeškania) pre výšku zmluvných pokút žiaden obrazný „strop“ (obmedzenie) a principiálne by šlo akceptovať i obhajobu konkrétnej výšky zmluvnej pokuty v prejednávanej veci záujmom operátora mobilnej telekomunikačnej siete na doplatení zľavy z ceny telefónu, poskytnutej v očakávaní riadneho plnenia si povinností zo strany jeho zákazníka (ak sa príslušné očakávanie nenaplní) a na zaplatení paušalizovanej náhrady škody za rovnako očakávaný (avšak počinaním zákazníka zmarený) stav nárastu majetku operátora o platby za služby počas doby viazanosti; prijať už nešlo (a to predovšetkým pre argumenty ponúknuté už súdom prvého stupňa) konkrétnu podobu dojednaní o tzv. pevnej zmluvnej pokute (nezohľadňujúcej najmä faktor dĺžky zotrvania spotrebiteľa pri riadnom plnení povinností, vyplývajúcich mu zo zmluvy).

Práve toto (nezakotvenie - v zmluvnom dojednaní, o ktoré tu ide - takého spôsobu určenia výšky zmluvnej pokuty, ktorý by bol schopný vyhodnocovať aj pomer dĺžky času „stráveného“ riadnym plnením si zmluvných povinností spotrebiteľom a dĺžky času, v ktorom to takto naopak nebolo) i v spojitosti s nutnosťou dodávateľa (veriteľa) sa v spotrebiteľských vzťahoch takpovediac „trafiť“ (aby dojednanie ešte šlo považovať za prijateľné a preto tiež za platné) potom aj v prejednávanej veci podľa názoru tunajšieho odvolacieho súdu musí mať za následok 1. záver o neprijateľnosti a neplatnosti zmluvnej podmienky a 2. nemožnosť vyhovieť žalobe opretej o takúto podmienku (s nemožnosťou nič na tomto zmeniť akýmkoľvek dôkazom vrátane odvolateľkou naznačovanej potreby zisťovania možnosti žalovaného individuálne ovplyvniť znenie podmienky v tzv. formulárovej zmluve - keďže v tomto prípade je podľa všetkého žiaduce pripomenúť iný skorší záver tunajšieho súdu z jeho rozhodovania v tzv. spotrebiteľských veciach a to ten, podľa ktorého je to v takýchto veciach vždy protivník spotrebiteľa, ktorý má dôkazné bremeno na preukázanie všetkého, čo by mohlo byť jemu na prospech a naopak spotrebiteľovi na neprospech, pričom preukázanie tu musí byť bezpečné, teda spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti a takéto bremeno ani žalobkyňa z prejednávanej veci neunesla).

Odvolační soud riadiaci sa týmito úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvého stupňa preto rozsudok súdu prvého stupňa ako celok podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil, keď sa stotožniť nemohol ani s odvolacou námietkou týkajúcou sa údajnej arbitrárnosti rozhodnutia v prvom stupni. Vo vzťahu k tejto námietke totiž platilo, že súd prvého stupňa sa s otázkou neprijateľnosti ním spochybneného dojednania vypořiadal riadne, odvolávanie sa na poskytnutie žalovanému výhody v podobe zvýhodnenej ceny mobilného telefónu by mohlo obstať len vtedy, ak by právna predchodkyňa do príslušnej zmluvnej podmienky zakalkulovala aj faktor postupného vracania poskytnutej výhody (v cenách za telekomunikačné služby, s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou nenastavovaných tak, aby právna predchodkyňa žalobkyne hospodárila so stratou) a to sa práve nestalo a tvrdenie o odôvodnenosti dojednanej zmluvnej pokuty so zreteľom k bližšie nešpecifikovaným benefitom (majúcim byť poskytovaným žalovanému právnu predchodkyňou žalobkyne) bolo celkom neurčitým (a takto aj bez akejkoľvek vypovedacej hodnoty a schopnosti zásadným spôsobom ovplyvniť nazeranie na problém). Za takéhoto stavu vecí potom už bolo bezpredmetným zaoberanie sa rôznosťou názorov súdu prvého stupňa a žalobkyne na otázku tzv. aktívnej legitímácie žalobkyne (čiže na to, či sa žalobkyňa v dôsledku zmluvy s jednou zo svojich právnych predchodkýň stala nositeľkou žalobou uplatneného práva). Tu síce odvolací súd celkom nerozumie tomu, ako by malo byť možným postúpenie pohľadávky a nepostúpenie práva túto vymáhať, resp. neurobenie tak v prípade kvalifikácie právneho dôvodu vzniku pohľadávky celkom konkrétnym spôsobom (na čo podľa všetkého narážal súd prvého stupňa konštatujúci, že zo zmluvy o postúpení pohľadávky nevyplýva, že spoločnosť Slovak Telekom a.s. postúpila žalobkyňi svoju pohľadávku na náhradu škody, v tejto konkrétnej časti však zrejme opomínajúci to, že požadovaná náhrada škody tu bola paušalizovaná a vyjadrená ako zmluvná pokuta, nepochybne sa z rámca postúpených pohľadávok nevymykajúca), nutnosť prisvedčiť v tomto prípade žalobkyňi však z pohľadu jej vyhládok na úspech v spore nemala žiaden význam.

Podľa § 222 ods. 3 a § 164 O. s. p. však bolo potrebné súdu prvého stupňa nariadiť vykonanie opravy tých chýb v písomnom vyhotovení rozsudku, v dôsledku ktorých sa 1. písomne vyhotovený výrok v časti o neplatnosti a neprijateľnosti zmluvnej podmienky dostal do čiastočného nesúladu so znením vyhláseným na pojednávaní (a len písomné vyhotovenie takto aj do nesúladu s pravidlami slovenskej gramatiky) a 2. v odôvodnení rozsudku sa (napriek inak správne konštatovaniu plného úspechu žalovaného) ocitol zjavne nepatričný odkaz na druhý odsek § 142 O. s. p. (hoci o plnom úspechu hovorí ten prvý).

Pri takomto výsledku odvolacieho konania v ňom (tak ako aj v konaní prvostupňovom) plný úspech zaznamenal žalovaný (žalobkyňa s odvolaním neuspela a so zreteľom k povahe posudzovaného problému ani nemohla uspieť čo i len čiastočne) a i vedľajší účastník na jeho strane (ktorý vstúpil do konania až v štádiu prejednávania veci odvolacím súdom). Boli to preto oni, komu vzniklo (podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.) právo na náhradu aj trov takéhoto konania (vedľajšiemu účastníkovi len ich). Odvolací súd však žalovanému žiadnu náhradu nepriznal pre nepodanie príslušného návrhu (tu por. i ust. § 151 ods. 1 vety prvej O. s. p.) aj pre neexistenciu žiadnych preukázateľných trov odvolacieho konania, vzniknutých tomuto účastníkovi. U vedľajšieho účastníka tak potom urobil pre nedostatok vyčíslenia inak požadovaných trov v zákonom ustanovenej lehote (§ 151 ods. 1 veta druhá O. s. p.) a pre nevyplnutie zo spisu ničoho, z čoho by šlo vyvodiť záver o vzniku vedľajšiemu účastníkovi aspoň iných trov než tých na právnej službe, z ktorých dôvodov napokon došlo aj k odchýleniu sa odvolacieho súdu (samozrejme len v takejto časti) od vyhláseného výroku rozsudku (§ 151 ods. 2 O. s. p. a č. I. 76 spisu).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.